

Sygn. akt I C 2465/15

WYROK

W IMIENIU RZECZPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Zgierzu I Wydział Cywilny w składzie następującym:

Przewodnicząca: Sędzia SR Małgorzata Nowak

Protokolant: sekr. sąd. Sylwia Domańska

po rozpoznaniu w dniu 1 czerwca 2016 roku w Zgierzu na rozprawie sprawy

z powództwa (...) **sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.**

przeciwko **A. S.**

o zapłatę

1. zasadza od A. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. kwotę 260 złotych (dwieście sześćdziesiąt) z ustawowymi odsetkami od dnia 31 lipca 2015 roku do dnia zapłaty, z tym, że od 1 stycznia 2016 roku są to odsetki ustawowe za opóźnienie;

2. zasadza od A. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W.:

a/ odsetki ustawowe od kwoty 104 złotych (sto cztery) od dnia 31 lipca 2015 do dnia 5 sierpnia 2015 roku;

b/ odsetki ustawowe od kwoty 104 złotych (sto cztery) od dnia 31 lipca 2015 do dnia 14 sierpnia 2015 roku;

c/ odsetki ustawowe od kwoty 208 złotych (dwieście osiem) od dnia 31 lipca 2015 do dnia 12 października 2015 roku;

d/ odsetki ustawowe od kwoty 368 złotych (trzysta sześćdziesiąt osiem) od dnia 31 lipca 2015 do dnia 21 grudnia 2015 roku;

e/ odsetki ustawowe od kwoty 368 złotych (trzysta sześćdziesiąt osiem) od dnia 31 lipca 2015 do dnia 20 stycznia 2016 roku, z tym, że od dnia 1 stycznia 2016 roku są to odsetki ustawowe za opóźnienie;

3. oddala powództwo w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 260 złotych (dwieście sześćdziesiąt) od dnia 27 lipca 2015 do dnia 30 lipca 2015 roku oraz w zakresie odsetek ustawowych opisanych w punkcie 2 pkt od a do e od dnia 27 lipca 2015 do dnia 30 lipca 2015 roku;

4. oddala powództwo w pozostałym zakresie;

5. zasadza od A. S. na rzecz (...) Sp. z o.o. S.K.A. z siedzibą w W. kwotę 227 złotych (dwieście dwadzieścia siedem) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 2465/15

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 6 sierpnia 2015 roku powód (...) sp. z o.o. SKA z siedzibą w W. wniósł do Sądu Rejonowego Lublin Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym o zasądzenie od pozwanej A. S. kwoty 1.412

złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 31 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

(pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 2-5)

Postanowieniem z dnia 14 października 2015 roku Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie wobec braku podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym przekazał sprawę według właściwości do Sądu Rejonowego w Zgierzu.

(postanowienie – k.7)

Przed Sądem Rejonowym w Zgierzu powód podtrzymał żądania i wskazując, że na dochodzoną kwotę składa się kwota 1.364 złotych tytułem zakupionej wierzytelności oraz kwota 48 złotych tytułem naliczonych odsetek ustawowych od niespłaconego kapitału, naliczone od 6 grudnia 2014 roku, czyli od dnia następnego po upływie terminu wymagalności roszczenia do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu

(pozew k 13-15)

Pozwana nie uznała powództwa i wniosła o jego oddalenie. Pozwana podniosła zarzut częściowego zaspokojenia wierzytelności dochodzonej pozwem. Pozwana wskazała, że zawarła z (...) sp. z o.o. (zbywcą wierzytelności) ugodę w ramach, której dokonała na jego rzecz wpłat w łącznej wysokości 738 złotych, bowiem nie została poinformowana o cesji pomiędzy (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. a (...) sp. z o.o. SKA z siedzibą w W.. Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie kosztów sądowych od powoda.

(odpowiedź na pozew - k.43 – 44)

Pismem procesowym z dnia 31 marca 2016 roku powód wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 260 złotych oraz odsetek ustawowych od kwot:

- 260 złotych od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia zapłaty;
- 104 złote od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia 5 sierpnia 2015 roku;
- 104 złote od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia 14 sierpnia 2015 roku;
- 208 złotych od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia 12 października 2015 roku;
- 368 złotych od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia 21 grudnia 2015 roku;
- 368 złotych od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku

oraz odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia 20 stycznia 2016 roku, a w pozostałym zakresie cofnął powództwo.

(pismo powoda – k. 57 – 58)

Pozwana podtrzymała swoje dotychczasowe stanowisko w sprawie i nie wyraziła zgody na umorzenie postępowania w zakresie objętym cofnięciem pozwu.

(protokół rozprawy z dnia 1.06.2016 r. – k. 67)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 listopada 2014 roku pozwana A. S. zawarła z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę pożyczki nr (...), na podstawie której otrzymała kwotę 700 złotych, zobowiązując się do jej jednorazowej spłaty w dniu 5 grudnia 2014 roku wraz z należnymi odsetkami, prowizjami i opłatami. Pozwana dokonała w wyznaczonym terminie żadnej wpłaty .

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kserokopia umowy pożyczki – k. 16 – 20)

Pismem z dnia 10 marca 2015 roku (...) sp. z o.o. wystąpiła z propozycją zawarcia ugody co do sposobu i terminów spłat w ten sposób, że należna kwota 1.376 złotych obniżona do kwoty 1104 złotych miała być zapłacona w trzech ratach po 368 złotych każda płatne do 30 marca 2015 roku, 13 kwietnia 2015 roku i 27 kwietnia 2015 roku . Aby zawrzeć ugodę należało I ratę wpłacić w podanym terminie , natomiast brak wpłaty II i III raty zgodnie z harmonogramem powoduje zerwanie ugody . Pozwana wpłaciła pierwszą ratę w wysokości 368 złotych w dniu 3 grudnia 2015 roku , natomiast II ratę w wysokości 368 złotych w dniu 20 stycznia 2016 roku .

(pismo z dnia 10 marca 2015 roku k 47 , dowody wpłaty k 50,51)

Dnia 6 maja 2015 roku (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z powodem umowę cesji, na mocy której powód nabył wymagalne wierzytelności z tytułu zawieranych nieuregulowanych wobec zbywcy zobowiązań finansowych wynikających z udzielonych umów pożyczek , w tym m.in. wierzytelność względem pozwanej. Do umowy załączono zestawienie przenoszonych wierzytelności w formie papierowej.

(bezsporne, nadto uwierzytelniona kopia umowy cesji – k. 21 – 25, uwierzytelniona kserokopia załącznika do umowy cesji – k. 26)

W dniu 4 grudnia 2015 roku (dowód nadania pisma) pozwana zaakceptowała warunki ugody dotyczącej spłaty zadłużenia w 3 równych ratach po 368 złotych miesięcznie.

(pisma pozwanej wraz dowodem nadani – k. 48-49)

Powyższy stan faktyczny był bezsporny zakresie zawarcia umowy pożyczki i faktu jej niespłacenia w terminie . Pozwana nie kwestionowała okoliczności faktycznych przytoczonych w treści pozwu. Nadto Sąd oparł się na przedstawionych przez powoda dokumentach, w postaci uwierzytelnionych przez pełnomocnika powoda będącego adwokatem kserokopii. Sąd uznał za powodem , że pozwana dokonała wpłat w łącznej kwocie 1152 złotych . Pozwana potwierdziła , że nie otrzymała powiadomienia obecnego powoda o sprzedaży wierzytelności , a tym samym zmiany wierzyciela mimo , że nie zmieniała adresu swojego zameldowania . Tym niemniej strona powodowa nie udowodniła , że rzeczywiście takie powiadomienie zostało wysłane po pozwanej Brak bowiem potwierdzenia , że pismo z dnia 7 maja 2015 roku zostało wysłane po pozwanej .

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się częściowo zasadne.

W rozpatrywanej sprawie strona powodowa dochodziła roszczenia z tytułu umowy pożyczki. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości. Umowa pożyczki, w zależności od woli stron, może być umową odpłatną, bądź nieodpłatną.

W niniejszej sprawie pozwana nie kwestionowała faktu zawarcia umowy pożyczki, ani wysokości dochodzonego zobowiązania. Podniosła, że zawarła ze zbywcą wierzytelności (...) sp. z o.o. ugodę , w ramach której miała dokonać spłaty zadłużenia w 3 równych ratach po 368 złotych. Pozwana podniosła, że dokonała dwóch wpłat po 368 złotych każda na rzecz zbywcy wierzytelności, ponieważ nie wiedziała, że pomiędzy (...) sp. z o.o. a powodem doszło do cesji wierzytelności. Wpłata podwójna kwoty 368 złotych nie jest natomiast kwestionowana przez powoda , a wręcz potwierdzona w jego piśmie procesowym z dnia 31 marca 2016 roku (k 57) . Nie można natomiast mówić o

skutecznym zawarciu ugody pomiędzy pozwaną a wierzycielem pierwotnym, bowiem pozwana nie spełniła wymogu tej ugody poprzez wpłacenie poszczególnych rat we wskazanych w ugodzie terminach. Nie jest to jednak okoliczność zmieniająca sytuację prawną pozwanej. Stosownie bowiem do treści art. 512 k.c. dopóki zbywca nie zawiadomił dłużnika o przelewie, spełnienie świadczenia do rąk poprzedniego wierzyciela ma skutek względem nabywcy, chyba że w chwili spełnienia świadczenia dłużnik wiedział o przelewie. Przepis ten stosuje się odpowiednio do innych czynności prawnych dokonanych między dłużnikiem a poprzednim wierzycielem.

W świetle powołanego przepisu wpłaty dokonane przez pozwaną na rzecz zbywcy wierzytelności wywoływały skutek wobec powoda i tym samym pomniejszyły zadłużenie pozwanej z tytułu zawartej umowy pożyczki.

W toku niniejszego procesu powód w piśmie procesowym z dnia 31 marca 2016 roku przyznał, że pozwana dokonała częściowej spłaty zadłużenia do kwoty 1152 złote, która to kwota została zaksięgowana na poczet naliczonych odsetek w kwocie 48 złotych oraz na poczet niespłaconego przez pozwaną kapitału w wysokości 1104 złotych. Zostały również potwierdzone wpłaty po 368 złotych.

Zgodnie z treścią przepisu art. 229 k.p.c. fakty przyznane w toku postępowania przez stronę przeciwną, jeżeli przyznanie to nie budzi wątpliwości, nie wymagają dowodu. Za "fakty przyznane" rozumie się fakty stwierdzone przez jedną stronę i potwierdzone, jako zgodne z prawdą, przez stronę przeciwną w drodze wyraźnego oświadczenia wiedzy (przyznania) złożonego w toku postępowania ustnie do protokołu lub pisemnie. Zgodnie z dyspozycją art. 229 k.p.c. skutkiem przyznania niebudzącego (według oceny sądu orzekającego) wątpliwości (z materiałem zgromadzonym w aktach sprawy) jest wyłączenie obligatoryjności przeprowadzania postępowania dowodowego co do przyznanych okoliczności faktycznych.

Stosownie do treści przepisu art. 203 § 1 k.p.c. pozew może być cofnięty bez zezwolenia pozwanej aż do rozpoczęcia rozprawy, a jeżeli z cofnięciem połączone jest zrzeczenie się roszczenia – aż do wydania wyroku. Natomiast zgodnie z treścią art. 355 § 1 k.p.c. sąd wydaje postanowienie o umorzeniu, jeżeli powód cofnął ze skutkiem prawnym pozew.

Powód cofnął powództwo co do kwoty 1.152 złotych bez określenia czy jest to cofnięcie ze zrzeczeniem się roszczenia, czy bez takiego zrzeczenia. Ponieważ pismo to wpłynęło po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 23 marca 2016 roku do umorzenia postępowania w zakresie cofniętym wymagana była zgoda pozwanego. Pozwana nie wyraziła zgody na cofnięcie powództwa, zatem Sąd nie miał podstaw do umorzenia postępowania na podstawie art. 355 k.p.c. w związku z częściowym cofnięciem powództwa przez powoda.

W ocenie Sądu przedstawiony przez powoda materiał dowodowy był wystarczający dla stwierdzenia istnienia wierzytelności w kwocie 260 złotych. Pozwana posiadała wierzytelność wobec pozwanego w wysokości 1412 złotych, w tym 1364 złotych tytułem kapitału pożyczki i 48 złotych tytułem skapitalizowanych odsetek od zadłużenia. Pozwana dokonała dwóch wpłat w wysokości po 368 złotych każda, które to wpłaty zostały zaliczone przed wszystkim na poczet odsetek od zadłużenia, a następnie na poczet kapitału. W konsekwencji tego, że powód przyznał iż pozwana dokonała łącznie wpłat w wysokości 1152 złotych Sąd zasądził na rzecz powoda pozostałą część dochodzonego roszczenia w wysokości 260 złotych, o czym orzekł w punkcie 1 wyroku.

W rozpatrywanej sprawie powód żądał odsetek ustawowych od zasądzonej na jego rzecz kwoty 260 złotych od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia zapłaty. Mając na uwadze, iż wyrok w niniejszej sprawie został wydany w dniu 1 czerwca 2016 roku, a zatem w dacie obowiązywania znowelizowanych przepisów w zakresie odsetek określonych w kodeksie cywilnym, niezbędnym było uwzględnienie przedmiotowych zmian w treści wyroku. Zgodnie z art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 9 października 2015 roku o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy – Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. 2015.1830) art. 481 k.c. otrzymał, począwszy od jego § 2, następujące brzmienie: Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy. Nadto, w dodanych § 2¹-2⁴ powołanego przepisu, wskazano, iż: maksymalna wysokość odsetek za

opóźnienie nie może w stosunku rocznym przekraczać dwukrotności wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie (odsetki maksymalne za opóźnienie) (§ 2¹); jeżeli wysokość odsetek za opóźnienie przekracza wysokość odsetek maksymalnych za opóźnienie, należą się odsetki maksymalne za opóźnienie (§ 2²); postanowienia umowne nie mogą wyłączać ani ograniczać przepisów o odsetkach maksymalnych za opóźnienie, także w przypadku dokonania wyboru prawa obcego. W takim przypadku stosuje się przepisy ustawy (§ 2³); Minister Sprawiedliwości ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski", wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie (§ 2⁴).

W dotychczasowym brzmieniu powołanego art. 481 k.c., wskazywano jedynie, iż odsetki za opóźnienie, w przypadku, gdy ich wysokość nie była z góry oznaczona, równe są wysokości odsetek ustawowych. W przypadku natomiast, gdy wierzytelność była oprocentowana według stopy wyższej niż stopa ustawowa, wierzyciel mógł żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy, bez żadnych ograniczeń.

W myśl art. 56 powołanej ustawy nowelizującej do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Zgodnie natomiast z art. 57 tejże ustawy, z wyjątkiem art. 50, art. 51 i art. 54, wchodzi ona w życie z dniem 1 stycznia 2016 roku.

Powyższe rozróżnienie odsetek zasądzonych w wyroku jest tym bardziej uzasadnione, iż do 31 grudnia 2015 roku ustawa Kodeks cywilny posługiwał się jednakowym pojęciem odsetek ustawowych na oznaczenie odsetek kapitałowych (art. 359 § 2 k.c.) i odsetek za opóźnienie (art. 481 § 1 i § 2 k.c.) oraz miały one jednakową wysokość, podczas gdy od 1 stycznia 2016 roku funkcjonują w ustawie dwa pojęcia a mianowicie odsetek ustawowych i odsetek ustawowych za opóźnienie, a nadto drugie z nich są wyższe od pierwszych.

Mając na uwadze powyższe, koniecznym było zasądzenie odsetek w zakresie kwoty 260 złotych od dnia 31 lipca 2015 roku (data wniesienia pozwu) do dnia 31 grudnia 2015 roku (tj. dnia poprzedzającego wejście w życie przedmiotowej ustawy nowelizującej, w zakresie przepisów dotyczących odsetek określonych w kodeksie cywilnym) w wysokości odsetek ustawowych, określonych art. 481 k.c. w brzmieniu przed 1 stycznia 2016 roku, które wynosiły 8 % rocznie, a od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, odsetek ustawowych za opóźnienie, o których mowa w art. 481 k.c. w aktualnym brzmieniu, które wynoszą obecnie 7 % w skali roku.

Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda odsetki naliczone od kwot poszczególnych wpłat dokonanych przez pozwaną na poczet zadłużenia od dnia wniesienia pozwu do dat poszczególnych wpłat, zgodnie z treścią pisma procesowego powoda z dnia 31 marca 2016 roku modyfikującego powództwo.

Natomiast Sąd oddalił powództwo w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 260 złotych od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia 30 lipca 2015 roku oraz w zakresie odsetek ustawowych od kwot:

- 260 złotych od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia 30 lipca 2015 roku;
- 104 złote od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia 30 lipca 2015 roku;
- 104 złote od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia 30 lipca 2015 roku;
- 208 złotych od dnia 17 lipca 2015 roku do dnia 30 lipca 2015 roku;
- 368 złotych od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia 30 lipca 2015 roku;
- 368 złotych od dnia 27 lipca 2015 roku do dnia 30 lipca 2015 roku

Sąd nie znalazł podstaw do zasądzenia odsetek od wskazanych kwot w poddanym okresie tj. przed datą wniesienia pozwu, co miało miejsce w dniu 31 lipca 2015 roku. Powód modyfikując powództwo w żaden sposób nie udowodnił,

że wierzytelności stały się wymagalne w dniu 27 lipca 2015 roku, jednocześnie przeciwko zasądzeniu odsetek od tej daty przemawia zakaz anatocyzmu, zatem powództwo w tym zakresie należało oddalić o czym orzeczono w punkcie 2 sentencji orzeczenia.

Powód przyznał, że roszczenie co do kwoty 1152 złotych zostało zaspokojone, tym samym nie udowodnił istnienia wierzytelności w tym zakresie, dlatego też powództwo w tej części należało oddalić o czym orzeczono w punkcie 3 orzeczenia.

Sąd orzekł o kosztach postępowania na podstawie art. 98 § 1 k.p.c., który to przepis stanowi, iż strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Za stronę przegrywającą sprawę Sąd uznał pozwaną.

W przypadku cofnięcia pozwu zasadą jest, że kosztami postępowania na wniosek pozwanego obciąża się powoda, w sytuacji jednak, gdy powód wykaże, że wytoczenie powództwa było niezbędne dla uzyskania przez niego zaspokojenia roszczenia można odstąpić od powyższej zasady. Taka sytuacja ma miejsce w szczególności wówczas, gdy powód cofa pozew w związku z zaspokojeniem przez pozwanego roszczenia po wytoczeniu powództwa. Stanowisko to znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, sygn. akt II CZ 208/11, LEX nr 1214570, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lutego 2010, sygn. akt V C 1/10, LEX nr 78656). W niniejszej sprawie dopiero po dniu wniesienia pozwu pozwana zaspokoila część roszczeń powoda, dlatego też obciążenie pozwanej kosztami procesu było zasadne.

Zgodnie z treścią art. 98 § 3 k.p.c. do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się jego wynagrodzenie, nie wyższe niż stawki opłat określone w odrębnych przepisach i jego wydatki, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony. Powód był reprezentowany przez adwokata. Jej roszczenie opiewało początkowo na kwotę 1412 złotych. Zgodnie z § 6 pkt 2) Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie stawka minimalna w sprawach o wartości przedmiotu sporu powyżej 500 złotych do 1500 złotych wynosi 180 zł. Do wyżej wskazanej kwoty należało doliczyć kwotę 17 zł tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz uiszczoną przez powoda opłatę od pozwu, której wymiar ustalono na mocy art. 19 ust. 2 pkt 2 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 r., poz. 1025 z późn. zm.) na kwotę 30 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd orzekł jak w sentencji wyroku.